

mons. Leonard MARKAČ

župnik u Močilama

SJEĆANJE NA PRIJATELJA VLADU DOLENCA

Pisati o prijatelju neiscrpna je tema. Što god čovjek napiše, smatra mizernim u odnosu na ono što se u srcu skriva. Zato neka ovo bude samo podsjetnik na velikog čovjeka kojeg su svi smatrali svojim. Dobrota i kršćanska poniznost koja je isijavala iz njega svima je davala za pravo da ga doživljavaju kao svojega. Kao njegov dugogodišnji prijatelj i to istinski, dozvoljavam si i ja takvim ga pamtiti. U cijelom razdoblju našeg prijateljevanja i rada nikad se nismo "posvađali" jer on se nije znao svađati. Ne znam ima li itko na koga bi se on razljutio, žalnu riječ rekao ili mu bol nanio. Sjećam se kako je jednom bio podosta utučen. Primijetio sam: "Nešto mi nisi raspoložen". Riječima koje nisu odavale ljutnju požalio se kako ga neki, nije bitno, već nekoliko puta za redom vuku za nos i ne dolaze na snimanje, uvijek odgađajući za drugi dan. Rekao sam mu da se malo i on osovi na noge i bude s njima rezolutan jer će oni u nedogled iskorištavati njegovu dobrotu. Pogledao me značajno i rekao: "Imaš pravo, sad kad mi se budu javili, bum ih 'odpilil' ". Navečer, kad smo se opet čuli, zanimalo me što je poduzeo u vezi toga, a on mi kaže da im je rekao da ih danas više ne može primiti pa neka dođu sutra kad im paše. Tako reagirati može samo kompletna ličnost.

ČOVJEK VJERE

Vlado je veliki dio svoga života proveo u Sjemeništu i Bogosloviji. Uvijek je s puno zahvalnosti, biranim riječima, govorio o svojim odgojiteljima i prijateljima. Nikada se od njega nije čula ružna riječ o bilo kojem kolegi ili poglavaru. Iako se već pred sam kraj školovanja opredijelio za drugi poziv, nikada nije izgubio veze s mnogim kolegama koji su danas u svećeničkom staležu. Mnogima je pomagao, s mnogima surađivao i to s osobitom pažnjom. Praktički je stalno bio s ljudima Crkve. Za Božju stvar mu nikad ništa nije bilo teško učiniti. Za svećenika je uvijek imao vremena. S koliko je ljubavi dočekivao svećenike koji su, u njima slobodno vrijeme dolazili snimati vjerske emisije na radiju, samo Bog dragi zna.

Vjera, koju su mu usadili njegovi roditelji, bila mu je trajna inspiracija da čini dobro svima s kojima se susretao. Ako stoji zapisano u Sv. pismu za Isusa da je prošao zemljom čineći dobro, za Vladu se može reći da je svim svojim bićem nastojao slijediti svoga Učitelja. Njemu je životno pravilo bilo: nikoga povrijediti, svakome dobro činiti.

U MOČILAMA KAO DOMA

Vladu sam kao samozatajnog i skromnog poznavao iz Bogoslovije. Naše je pak intenzivno prijateljevanje počelo kad se 1987. stalno nastanio u rodnim Bregima. Rijetko se koji dan od tada nismo vidali ili čuli. Sjećam se naših prvih planova koji su se, malo pomalo, počeli ostvarivati. Nabavili smo stroj za umnažanje kazeta, snimali župne zborove po podravskim župama i već za Božić izdali skromno ostvarenje "Božić u Podravini". O njegovim kasnijim djelima nemam ovdje

nakanu pisati. Kao što sam ja bio s njim dobar prijatelj, tako su ga svi u Močilama smatrali svojim. Kako i ne bi kad je stalno bio kod nas. Kad smo gradili župnu dvoranu, rekao je, šaleći se, da bi trebao i za njega napraviti jedan apartman da ima gdje prespavati. Drago mi je da je jednu noć kad smo rano išli na put, ipak prespavao u novom zdanju i tako mu ispunio želju. A to je bilo samo koju noć prije njegovog odlaska s ovoga svijeta.

Tragovi prisutnosti i djelovanja prijatelja Vlade i danas su očiti u Močilama. Dječji zbor "Zvončići", zbor mladih "Eshaton" i župni zbor "Marija" koje je on vodio i danas postoje, a vode ih g. Stjepan Odobašić, g. Jadranka Slobodanac te g. Marija Jurašin. Svi oni s puno žara nastavljaju tamo gdje je Vlado stao.

Kako je Vlado stalno u našim mislima i molitvama, on nas nije napustio. On je i sada s nama na drugačiji način. Puni zahvalnosti na darovima kojima ga je Bog obdario, a koje je nesebično dijelio s drugima, molimo Boga da mu podari vječnu radost u nebu, a nama da bude zagovornikom na zemlji.

Krešimir ŠVARC

IZ SJEĆANJA NA 1943. GODINU

*N*opajući po vlastitim uspomenaма i listajući u mislima svoj osobni kalendar raznih događaja, vrlo se često zaustavljam na jeseni 1943. godine, godini koja je po mnogočemu bila prekretnica u mojem životu i koja je definitivno odredila daljnji život i moje obitelji i mene osobno...

Jesen je kao i ranijih godina, postupno potiskivala ostatke ljeta i uvlačila se svojom zlatnožutom paletom u naš park, otkrivajući nam onaj osebujni, pokatkad i pomalo tmuran, jesenski valeur. Kontrapunkt već posve požutjelom lišću u većini aleja davala je tamno zelena simetrala čempresa iz "aleje uzdisaja" koja je presijecala poprijeko širinu parka.

Debele naslage već otpalog lišća šušcale su pod našim nogama, ili se je povjetarac igrao s njima, praveći male vrtloge, koje smo zvali - na znam zašto - "vješticama". Rado smo sakupljali i plodove divljeg kestena, kojeg je bilo u parku u izobilju, igrajući se s njima i uz pomoć šiba praveći od njih razne figurice.

Jesen je, dakle, i te 1943. bila sa svim svojim popratnim atributima ista kao i ranijih godina, kao da se ništa nije promijenilo, kao da se ništa posebno ne događa.